

Arrest

nr. 55 958 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwam volgens hun verklaringen op 19 februari 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 15 oktober 2010 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing inzake mijnheer X (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. Uw vader was een Han-Chinees en ook uw moeder is uit de Volksrepubliek China afkomstig. Uw identiteitskaart vermeldt dat u tot de Khalkh-bevolkingsgroep behoort. U was als strijker tewerk gesteld in een textielfabriek. Op 01/12/2009 kreeg u ruzie met uw dienstchef. Hij was beschonken, schold u uit voor Chinees en sloeg u. Toen u zijn slagen probeerde te ontwijken viel hij over de trapleuning en stortte drie verdiepingen naar beneden. Hij overleefde de val niet. De politie kwam er bij en u werd meegenomen naar het politiekantoor. De volgende dag werd u overgebracht naar de

"Gants Hudag"-gevangenis. Omdat u in de gevangenis problemen kreeg met uw gezondheid werd u op 3 of 4 februari 2010 naar de ziekenboeg over gebracht. Op 12/02/2010 wist u uit de ziekenboeg te ontsnappen. Uw echtgenote en een vriend hadden een bewaker omgekocht en u glipte in de vrachtwagen die voeding leverde mee naar buiten. U reed mee tot Dary Ekh waar uw echtgenote en uw vriend u opwachten. Jullie vluchtten naar Selenge. Op 13/02/2010 verlieten jullie Mongolië. Via Moskou reisden jullie naar België waar jullie op 19/02/2010 aankwamen.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat uw asielmotieven –vrees voor een rechtszaak omwille van uw betrokkenheid bij het overlijden van uw dienstchef- van louter gemeenrechtelijke aard zijn en alsdusdanig niet ressorteren onder de Conventie van Genève. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras of nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. U beweerde wel dat uw vader een Han-Chinees was en dat uw moeder ook uit de Volksrepubliek China afkomstig is. Daartegenover staat wel dat op uw identiteitskaart vermeld staat dat u "Kalkh" bent wat in Mongolië de dominante etnische groep is, logischerwijze kan dan ook worden gesteld dat u beschouwd wordt als Kalkh en niet omwille etnische redenen zou worden benadeeld. U diende aldus de normale rechtsgang af te wachten. Dat u vreest geen eerlijk proces te krijgen omdat de broer van het slachtoffer bij de politie werkt, zijn louter vermoedens waarvoor u geen concrete aanduidingen hebt (CGVS pp. 8-9).

Met betrekking tot de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst) dient te worden gesteld dat uw situatie hieronder niet valt gezien het onaannemelijke karakter van uw asielrelaas en gezien u geen enkel begin van bewijs aanbrengt, noch aangaande uw vervolging noch aangaande uw identiteit. Een bewijs van identiteit is een essentieel element in de asielprocedure. Aangaande uw identiteitskaart dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over de redenen waarom u er niet meer over beschikt. U verklaarde dat uw echtgenote uw identiteitskaart naar de politie bracht **om u onder voorwaarden vrij te krijgen** (CGVS pp. 5-6). Uw echtgenote verklaarde dat ze haar en uw identiteitskaart naar de politie bracht **om u te kunnen bezoeken** (CGVS pp. 3-4). Gezien deze tegenstrijdige verklaringen over het niet bezitten van uw identiteitskaart kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u er wel nog over beschikt en dat u ze achterhoudt ten einde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke identiteit te verhullen.

Tevens dient er te worden gewezen op het feit dat u in Mongolië geen stappen hebt gezet aangaande uw problemen. U hebt geen advocaat gecontacteerd noch een rechtsbijstand- of andere hulporganisatie gecontacteerd om na te gaan wat er in Mongolië aan uw problemen kon worden gedaan (CGVS pp. 8-9). Dat u in Mongolië alvorens naar het buitenland te vluchten deze stappen niet hebt gezet doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven die u trouwens op geen enkele manier staft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake mevrouw Uskhuu JASRAI (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongools nationaliteit te beschikken, tot de Khalkh-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. Op 01/12/2009 werd uw echtgenoot gearresteerd wegens zijn betrokkenheid bij het overlijden van zijn dienstchef. U ging naar de politie vragen of u uw echtgenoot mocht bezoeken. U diende met een ondergeschikte van commissaris Ochirbat mee te gaan in de wagen. U werd onder druk gezet om een verklaring te schrijven dat uw echtgenoot geen goede relatie had met zijn dienstchef en dat hij dreigde hem te vermoorden. U weigerde dat te doen. U kreeg wodka toegediend en werd verkracht. Vervolgens werd u in het donker ergens afgezet. U kreeg een lift naar huis. U vertelde alles aan de vriend van uw echtgenoot. Jullie regelden dat uw echtgenoot kon ontsnappen. Op 12/02/2010 zag u uw echtgenoot terug. Jullie gingen naar Selenge en de volgende dag reisden jullie via Moskou door naar België waar jullie op 19/02/2010 aankwamen.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Er kan worden vastgesteld dat de door u ingeroepen vluchtmotieven voortvloeien uit de problemen die werden aangehaald door uw echtgenoot, Otgon Tumur. In het kader van zijn asielaanvraag nam ik een beslissing tot Weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens het vreemde en onaannemelijke karakter van zijn motieven en wegens een gebrek aan bewijzen aangaande zijn relaas en zijn identiteit. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming..

Verder dient er te worden gewezen op het feit dat uw persoonlijk relaas op één punt ernstig afwijkt van uw antwoorden in de vragenlijst, die u invulde met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. In de vragenlijst verklaarde u dat u werd verkracht door de **commissaris** (Ochirbat), voor het CGVS verklaarde u echter dat u werd verkracht door een **ondergeschikte van commissaris Ochirbat**. U had voor deze tegenstrijdigheid geen verklaring (CGVS pp. 5-6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partijen beroepen zich in een "Enig middel" op de "Schending van artikel 57/6, 48/3 en 48/4 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet)".

2.2. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers verklaren Mongolië te hebben ontvlucht omdat verzoeker er werd vervolgd aangezien hij verantwoordelijk werd geacht voor de dood van zijn diensthof, wiens broer bij de politie werkt waardoor verzoeker vreest geen eerlijk proces te zullen krijgen. Verzoekster zou bovendien verkracht zijn toen zij haar man tijdens zijn opsluiting wilde bezoeken. De asielaanvragen werden afgewezen omdat de voorgehouden feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en derhalve niet ressorteren onder de Conventie van Genève, en verzoekers bovendien geen documenten neerleggen noch ter adstructie van hun identiteit, noch ter adstructie van het asielrelaas en tegenstrijdige verklaringen aflegden, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithaalt.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekers leggen echter geen enkel document neer ter adstructie van hun voorgehouden identiteit wat te meer klemmt nu hun verklaringen over hun identiteitskaart strijdig zijn. Verzoekster zou haar identiteitskaart moeten afgeven aan de politie terwijl verzoeker enerzijds verklaarde *“Toen ik werd vrijgelaten stelde mijn vrouw zich verantwoordelijk gesteld voor mijn vrijlating en toen vroeg de politie mijn identiteitsdocumenten te brengen”*, en andermaal in strijd hiermee dat dit *“lukte niet, ik ben ontsnapt”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5-6). Verzoekster verklaarde dan weer *“Ik wou mijn man bezoeken en toen ben ik naar de gemeentepolitie gegaan en toen zei die O. dat ik IK van mij en van man moest meebrengen”*, doch kon verder het verlies van deze identiteitsstukken niet toelichten (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.4). In het verzoekschrift bieden verzoekers geen aannemelijke verklaring voor het niet neerleggen van identiteitsstukken, noch voor hun tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, de blote bewering dat *“Het betreft hier een louter misverstand tussen beide echtgenoten”* kan de incoherenties in hun verklaringen bezwaarlijk weerleggen, noch vergoelijken. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot hun asielrelaas en tast de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partijen op fundamentele wijze aan.

3.3. Verzoekers leggen evenmin documenten neer ter adstructie van hun asielrelaas. Zij staven noch verzoekers tewerkstelling in de textielindustrie, noch de dood van zijn diensthoofd, noch de inbeschuldigingstelling van verzoeker of nuttige gerechtelijke bewijzen. De verzoekende partijen erkennen dat zij *“dra(a)g(t)[en] effectief de bewijslast van deze gegronde vrees voor vervolging”* maar bieden geen aannemelijke verklaring voor het in gebreke blijven hun asielmotieven te adstrueren. Het gebrek aan objectiveringstukken klemmt temeer nu zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt hun asielaanvraag evenmin wordt onderbouwd door geloofwaardige verklaringen en geen aannemelijke verklaring wordt gegeven voor tegenstrijdigheden inzake essentiële elementen, met name het verlies van hun identiteitsstukken en de verkrachting van verzoekster. De verzoekende partijen tonen dan ook niet minimaal de waarachtigheid van de asielmotieven aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.4. Hoe dan ook, daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat de voorgehouden feiten gemeenrechtelijk van aard zijn. Voorts tonen verzoekers conform artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet, niet aan omwille van hun voorgehouden problemen nood te hebben aan internationale bescherming en een eventuele gerechtelijke vervolging ook een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag zou inhouden.

3.4.1. Ten slotte waar de verzoekende partijen aanvoeren *“dat de aanleiding van het gevecht/ruzie met zijn dienstchef wel zijn ‘ras’ was. Verzoeker werd door zijn dienstchef namelijk uitgemaakt voor ‘chinees’. De ouders van verzoeker waren immers allebei van herkomst chinees, ondanks het feit dat er op zijn paspoort (dat niet voorligt) ‘khalkh’ staat kan verzoeker zijn herkomst niet verloochenen. Een aantal collega’s van verzoeker waren immers al bij hem thuis geweest en hadden foto’s van zijn ouders gezien. Bijgevolg speelt zijn herkomst/ras hier wel een rol en valt hij we binnen de criteria van de conventie van Genève”* dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde *“Ik ben in Mongolië geboren en heb de Mongoolse nationaliteit”* en *“Op IK staat Kalkh als etnische afkomst”* (gehoorverslag verzoeker CGVS, p. 2-3). Verzoeker toont dan ook geen enkele band met China aan, laat staan dat hij om deze reden in Mongolië werd geviséerd en nood heeft aan internationale bescherming. De beweerdde oorspronkelijke Chinese herkomst van de kant van verzoekers vader, zijn moeder “Inner-Mongoolse”, wordt niet nader toegelicht, noch wordt het effectieve belang of de mogelijke negatieve gevolgen hiervan objectief aangetoond.

3.4.2. De verwijzingen in het verzoekschrift naar rechtspraak en rechtsleer, het citeren van wetgeving en het louter herhalen en bevestigen van de voorgehouden asielmotieven doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers *“vragen bovendien ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het “reel risico op ernstige schade” in hoofde van verzoekers bij een gedwongen terugkeer”*.

4.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partijen. Deze dienen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partijen en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

4.3. De verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Ten slotte wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

6. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK